

ТАЙНИТЕ ОРЪЖИЯ НА ХИТЛЕР

ARMAS SECRETAS DE HITLER

Edición original en castellano © 2009 Ediciones Nowtilus SL,
Madrid, Spain, www.nowtilus.com

© José Miguel Romaña Arteaga

© Ангелина Димитрова, *превод от испански*

© Живко Петров, *дизайн на корица*

© Сиела Норма АД

София • 2017

ISBN: 978-954-28-2272-1

Хосе Мигел Романя

**ТАЙНИТЕ
ОРЪЖИЯ
НА ХИТЛЕР**

Превод от испански
Ангелина Димитрова

 ciela

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДСТАВЯНЕ	9
ПЪРВА ЧАСТ	
НАЙ-МОДЕРНИТЕ САМОЛЕТИ	29
<i>Глава 1. Строго секретно</i>	31
<i>Глава 2. Неспирен напредък</i>	39
<i>Глава 3. Към вертикално излитане</i>	47
<i>Глава 4. Дръзки проекти</i>	53
<i>Глава 5. Първият самолет с два реактивни двигателя</i>	59
<i>Глава 6. Поразителен рекорд</i>	65
<i>Глава 7. Управляема ракета</i>	77
<i>Глава 8. Главозамайващо пикиране</i>	85
<i>Глава 9. Кометата на Луфтвафе</i>	89
<i>Глава 10. Крила с обратна стреловидност</i>	105
<i>Глава 11. Най-сполучливият боен самолет</i>	111
<i>Глава 12. Елегантен високоплосчен моноплан</i>	164
<i>Глава 13. Крила с изменяема стреловидност</i>	174
<i>Глава 14. Впечатляващ проект за бъдещето</i>	181
<i>Глава 15. Винаги изпреварващи времето</i>	193
ВТОРА ЧАСТ	
МИНИ, РАКЕТИ	
И УПРАВЛЯЕМИ БОМБИ	205
<i>Глава 16. Магнитни и акустични мини</i>	207
<i>Глава 17. Самоуправляема ракета земя-земя</i>	230
<i>Глава 18. Управляеми V-1</i>	255
<i>Глава 19. Пеенемюнде А-4 (V-2)</i>	260

Глава 20. Управляеми бомби срещу кораби	287
Глава 21. Противовъздушни бомби и ракети „въздух-въздух“	306

ТРЕТА ЧАСТ

РЕВОЛЮЦИОННИ ПОДВОДНИЦИ, ДИСКООБРАЗНИ КОСМИЧЕСКИ КОРАБИ

И „ВЪЛШЕБНИ“ ОРЪЖИЯ	321
Глава 22. Подводници Тип XXI	323
Глава 23. Късно е	345
Глава 24. Разпадаща се бомба	357
Глава 25. Огнени топки над Германия.....	363
Глава 26. Първите дискообразни летателни апарати	371
Глава 27. Имплзивна енергия и НЛО	382
Глава 28. На крачка от научната фантастика	394

*Ако немците бяха успели да усъвършенстват
и използват по-рано новите си оръжия, настъплението
в Европа щеше да е много трудно, да не кажа невъзможно.*

Генерал Дуайт Айзенхауер,
главнокомандващ съюзническите сили

ПРЕДСТАВЯНЕ

Когато Германия е изправена пред пълна катастрофа, сгромолясвайки се с вагнеров тътен в невидан дотогава за човешките същества унищожителен военен конфликт, изниква надеждата за тайните оръжия, силно подхранвана от министерството на пропагандата на доктор Гьобелс и речите на водещите лидери на нацисткия режим. Ала не всичко е маневра за повдигане на съпротивителния дух на тези, които все още вярват в Хитлер и неговия въображаем „Райх за хиляда години напред“ – водачът, който сам по себе си е непосредствено оръдие на могъща финансова и промишлена олигархия, готова да изцеди до капка силите на древния германски народ.

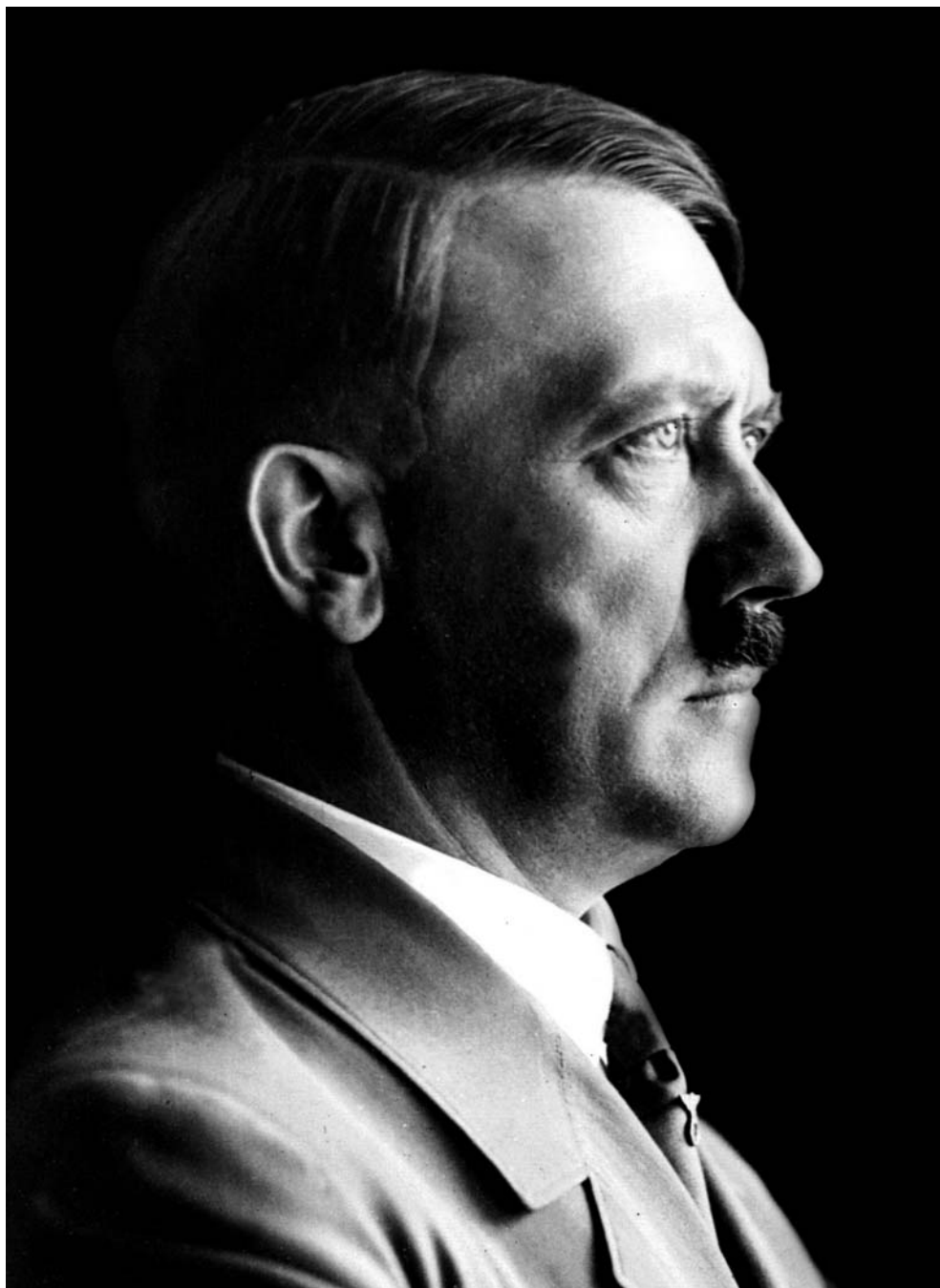
Едва през последните месеци на войната в Европа съюзническите сили разбират, че зад немската пропаганда на „квадратните“ глави, изглеждащи неспособни на никаква оригинална идея в сферата на най-модерното въоръжение, има нещо повече, далеч много повече. Действителността доказва на победителите в големия сблъсък, че оръжията на Третия райх са все по-усъвършенствани и странни. Неговите учени са пионери във всичко, свързано с балистичните ракети и ракетните технологии, като първи в света създават дистанционно управляеми ракети за военни цели, превръщайки ги в решаваща сила.

Тук ще се занимаем обстойно с предшественицата на сегашните крилати ракети Физелер Fi 103 (V-1) – първото самоуправляемо въздушно устройство, използвано в света. А какво да кажем за революционните балистични ракети Пеенемюнде A4 (V-2)¹, разработени от екипа на Фон Браун, създал снаряди от настоящата космическа ера, срещу които съюзниците не могли да намерят никаква защита поради изумителната им скорост и височина на полета. Да видим какво пише по въпроса известният учен и писател Брайън Джей Форд в книгата си *Germany's Secret Weapons (Тайните оръжия на Германия)*:

Ракетата вдъхва на Германия най-голямата надежда за построяването (и тя действително го прави) на най-унищожителното оръжие за времето си. Дори и днес балистичната ракета стои в основата на съвременния баланс на силите. Цялата гама на действащата система е пряко производно на извършените в Германия открития по време на войната.

---

¹ Вместо V-1 и V-2 в книгата е използвано наименованието, придобило популярност – V-1 и V-2 – Б. р.

Въпреки че през Втората световна война Адолф Хитлер разполага с изумително развита военна технология, той губи ориентация и перспектива в търсенето на по-ефективни и бързи резултати.

Има и още нещо – германските усилия поставят основите на тази индустрия в нейната цялост. Първата ракета с течно гориво е изстреляна само тринадесет години преди избухването на конфликта – през 1939 г., и така точно в този период ракетата престава да бъде опасна играчка и се превръща в едно от най-решаващите военни оръжия. Германското ракетостроене е в основата на световната ракетна история от самото начало на експериментите в тази сфера.

Ала от 1939 до 1942 г. Германия губи ценно време, увлечена от впечатляващите си победи, когато всички приоритети във въоръжението са насочени към най-непосредствените нужди. Самият Фюрер оценява тогава положително само оръжията, приложими за водене на пряка битка. Всъщност основите на изумителното немско военно развитие са положени много по-рано, още в началото на XX век, когато изобретателността и талантът на германските учени, ползващи се с широка обществена подкрепа, нямат равни на себе си в света. През 30-те години тази подкрепа се засилва още повече благодарение на огромната нацистка пропагандна машина.

В началото на 1952 г. намиращият се в изгнание по онова време бивш ас, генерал майор от Луфтвафе и авиационен инспектор Адолф Галанд – личност с доказана смелост, богат боен опит и неоспорим авторитет в своята област, изнася лекция в Буенос Айрес. През 1948 г. е поканен от ръководителя на инженерния екип на фирма „Фоке-Вулф“ – професор Курт Танк, да сътрудничи в построяването на нов боен самолет в Южния конус на Латинска Америка. Това е времето, когато президентът на Аржентинската република генерал Перон с изявени симпатии към силите на Оста по време на Втората световна война започва да привлича немски мозъци от Европа, желаещи да работят в страната му както в сферата на науката, така и в областта на военното дело.

Под заглавие „Какво стана в Германия с реактивните самолети“ Галанд, съветник на Аржентинските въоръжени сили по всички въпроси, свързани с доктрините и тактиките в областта на прехващането, изнася подробно изследване, което е публикувано по-късно в аржентинското списание „Ревиста Насионал де Аеронаутика“. Тук цитираме основното от глава „Първият ракетен прехващач в света“:

През есента на 1940 г., когато вече затихваше битката за Англия, бях в Главната квартира на Гьоринг, където Удет ми показва чертежите на конструктора професор доктор Александер Липиш за построяване на реактивен ракетен прехващач.

Като главен директор по материалната част, Удет отговаряше за проектирането и производството на цялата техника в германските ВВС. Не бе тайна за никого, че имаше слабост към оръжието, което го направи известен още като млад пилот през Първата световна война. Екстравагантен, готов на риск и спортист, той не беше се променил с нищо въпреки високия и отговорен пост, който заемаше.

Тогава Удет говори за необходимостта от военновъздушна отбрана. Според него две бяха причините, забавящи развитието на нови революционни самолети и въобще напредъка на изстребителната авиация:

а) Решаващата заповед на Фюрера и върховното командване на въоръжените сили, според която поради перспективата за краткотрайна война, трябва да останат на заден план всички задачи, свързани с научни изследвания и развитие, които не могат да бъдат завършени за една година, като се даде предимство на проекти, чиято реализация предстои скоро.

б) Пълно превъзходство на офанзивната стратегия при воденето на войната във въздуха.

Удет твърдо защитаваше мнението, че не бомбардировачите, а изстребителите ще решат въздушната война. През есента на 1941 г. дори си позволи да обяви публично следното мнение: „Ако нещата вървят така, ще загубим войната, както и предишната. Никакъв изстребител! Никакъв изстребител! Само бомбардировачи и нищо друго, освен бомбардировачи! Това е лудост! Ако можехме да изстреляме по 1000 изстребителя на ден, скоро нямаше да има и един неприятелски самолет над Райха. Ако не увеличим изстребителната авиация така, че да укрепим отбраната, ако това не сторим до 1942 г., ще загубим войната.“

Колкото до останалото, твърди се, че съюзниците са имали шанса, че немските инженери и учени не са работили със същите темпове като промишлеността. Създава се организационен хаос, довел до неизбежното разпиляване на военните усилия. Много проекти, които на пръв поглед водят към общата цел, се разработват успоредно, без всякакво сътрудничество. Съществува недопустимо разхищение на наличните ресурси, поставяйки немската икономика в смесен режим, където интересите на държавата и частните фирми са силно преплетени при пълно подчинение на волята на Вожда. Известният историк Гьоз Али Адолф пише в спорната си книга „Нацистката утопия. Как Хитлер купи немците“, че като лидер с неоспорим талант на демагог и пропагандатор, фюрерът упражнява преразпределящ популизъм. Въпреки това наистина е невероятно с каква скорост се развива немската военна технология през последните месеци на военния конфликт. Германците правят първа крачка в астронавтиката с балистичните ракети,

построяват първия силоз в света и поставят началото на разработването на управляемите и зенитни ракети.

Самият фюрер разбира прекалено късно ужасната си грешка, като обръща гръб на военните изследвания, преплитащи фантастиката с действителността. Немските учени правят първата решителна крачка към далечния космос. Ето защо прочутите тайни германски оръжия са както реалност, така и химера. Реалност, тъй като проектите за реактивни самолети, всякакъв вид ракети и конвенционални оръжия, както и изследванията върху ядрения разпад, са ежедневие за неуморните и свръхнадарени учени и проектантите на Третия райх. Химера, заради пренебрежението на нацистките управници към революционните военни технологии и всичко се случва във време, когато към натиска на неприятелските армии се прибавя нещо още по-мъчително – ежедневните британски и американски бомбардировки над градове и промишлени центрове в страната.

„Имахте голям късмет, че войната не продължи още няколко месеца...“, заявява провалилият се командир на Луфтвафе маршал Гьоринг пред пленниците го американски офицери от 36-а пехотна дивизия. В този случай охраненият бивш пилот на изстребител от предишната световна война съвсем не говори напразно. За него Майкъл Кофи пише в книгата си „Days of infamy“ („Дни на позор“), че отношенията на маршала с Хитлер винаги са били сложни, имайки предвид „оръжията-чудо“, които биха могли да преобърнат напълно развоя на военния конфликт. Както пехотинците, биещи се по фронтовете срещу нацистите, така и екипажите на бомбардировачите, които сричат със земята немските заводи и градове, остават дълбоко изненадани от новото, разнообразно и все по-странно и по-сложно вражеско въоръжение. През октомври 1944 г. „микрофонът“ на Третия райх – Йозеф Гьобелс, предупреждава за новите оръжия в една от пламенните си речи като министър на пропагандата, говорейки за тях почти направо:

От специалните подводници, снабдени с шнорхели и турбинни двигатели, от новите управляеми летящи бомби Фау, последната от които ще предизвика нечувана изненада, от свръхбързите самолети, от управляемите ракети А4 и А9 със свободен полет от няколко хиляди километра и задвижване от двигател, захранван със смес от спирт и течен кислород, от всичко, което нашата техника е създала с огромни жертви и в продължение на години изследвания, очакваме чудото. Още за няколко месеца трябва да стискаме зъби, да понасяме удари и да противодействаме в границите на възможното. Трябва ни време. Едно забавяне с двадесет и четири часа може да се окаже решаващо.

За пехотата и артилерията осигуряваме въоръжение, което неприятелят и не подозира. Притежаваме нов тип оръдия, ракети и уреди, които ни позволяват да виждаме и стреляме в тъмнината с абсолютна точност. Този вид невидима лампа не е по-голяма от човешка ръка. С нея машините могат да се движат като сред бял ден, артилеристите да се прицелват, без да се притесняват от липсата на светлина, а танковете да напредват. Разполагаме с десетина телеуправляеми ракети с изненадваща мощ и поразителна точност. Когато неприятелят види как над него се изсипва дъжд от А4 и А9 – едната с 10, а другата с 15 тона атомен заряд, не знам дали ще сметне, че има смисъл да продължава да се бие.

Когато говори за тези оръжия-чудо, както самият нацистки министър ги определя и превръща в истински лайтмотив на военната си пропаганда, приемани с недоверие, надежда, безразличие или страх в зависимост от географското положение или идеологическата позиция, заемана от всеки гражданин на въввлечените в конфликта страни, споменаването на тактическо ядрено оръжие прави силно впечатление. Ала има нещо повече, нещо много повече – просто поразителни творения, като звукови вълни за разрушаване на сгради и пушки, изстрелващи патрони под ъгъл. При това положение разбираме, че благодарение на невероятните тайни германски оръжия, появили се или проектирани през Втората световна война, се дава началото на много от военните системи, белязали развитието на военната тактика десетилетия напред. Става така, че лавината от проекти, разработени през последните години на войната, затруднява крайното им развитие поради безмерната германска амбиция да насочва изследванията в толкова много сфери за изключително кратки срокове.

За да разберем по-добре невероятния технологичен напредък на Германия, трябва да припомним статията на сър Рой Феден, председател на британската комисия, натоварена с проучване на реактивните двигатели, произведени в Третия райх. Няколко месеца след края на войната той пише във вестник „Дейли телеграф“:

За инженер, видял невероятните усилия, положени през последната война от британската промишленост при ограничените средства и малкия брой подготвени учени и изследователи, е поразително да види с какво изобилие от научни центрове, оборудвани с най-модерни съоръжения за изпитания и експерименти е разполагала Германия.

Научните ѝ лаборатории, аеродинамичните тунели със свръхзвукова скорост на вятъра и опитните стендове за двигатели на голяма височина са най-модерното от всичко, което може да съществува днес в света.

Присъствахме на демонстрация на реактивен двигател в съоръжение за опити със скорост на вятъра над 560 мили в час и метеорологични условия, характерни за височина над 36 000 фута. Обслужването на изпитателното съоръжение беше свършено и се контролираше от разстояние от звукоизолирана кабина.

Необходимата енергия за осигуряване на охладен въздух в огромни количества при висока скорост и за задвижване на всички допълнителни устройства надхвърляше 10 000 киловата. Стойността само на този изпитателен стенд за двигатели възлизаше на шест милиона марки. По проект усъвършенстването му щеше да изисква девет милиона, а подобни съоръжения се строяха на още четири места в Германия.

Може би най-лошото за Германия е липсата на организация за правилно координиране и подбор на новите проекти за въоръжаване. В противовес на случващото се във Великобритания и САЩ – страни, в които централната власт следи последователно цялото развитие на военната промишленост и координира всички усилия, държавните и партийни структури на подчинената на пречупения кръст Германия действат напълно независимо. Известно е, че много рядко разузнавателните служби на въоръжените сили, СС и самата управляваща политическа партия са споделяли информация. Поради липсата на централизирана организация за развитие на въоръжението, всяка от трите структури разполага със собствени центрове за научни изследвания и проектиране, чиято дейност крие от съперниците.

Към този организационен лабиринт и препокриването на идеи се прибавя планирането на самите производители, които си пречели едни на други, за да спечелят подкрепата на високопоставените нацистки лидери, да разширяват предприятията си и да получават стратегически суровини, без да ги е грижа какво остава за останалите. Не е за учудване, че в немската система за научни изследвания и развитие се стига до удвояване и дори утрояване на предвидените съоръжения за успешното осъществяване на един и същ военен проект. Под заглавие „Развитие на немската авиация по време на войната“ британското списание „Милитари ривю“ публикува една година след края на войната (1946 г.) обширен репортаж, започващ със следните разсъждения:

Експертите от министерствата на авиацията и авиационното строителство изготвят много интересен доклад за развитието на Германия по време на войната в областта на производството на самолети, въздушно въоръжение, реактивни и ракетни самолетни двигатели. Този доклад показва не само че Германия е първата страна, използвала реактивен самолет, а че

немците са били начело в света в областта на тази нова революционна форма на двигателна сила.

Германците проявяват голяма изобретателност при производството на различни модели самолети, а след проучване на подробностите около техните експерименти се стига до заключението, че ако не е съществувал унищожителният ефект на съюзническата въздушна офанзива, довел до недостиг на някои метали и липсата на работна ръка, Луфтвафе щяло да продължи да бъде страховит противник до края на войната. Дори конвенционалните модели на техните изстребители са достигали скорост от почти 500 мили в час. Колкото до въоръжението, те са разработили 50-милиметрови картечници, докато калибърът на английските не надвишава 40 мм. Въвели са и механизъм за дистанционен обстрел и перископно наблюдение.

Многобройните научни експерименти и значителното развитие на германските бомби и летящи ракети, както и на ракетно задвижваните машини не спира напредъка на Германия при класическите модели. Най-големият двигател с вътрешно горене, споменат в официалния списък, развивал мощност от 4000 конски сили, изпреварвайки всички английски мотори до момента. Един от тези мощни двигатели е разработен за задвижване на четирилопаткови витла, към друг са монтирали двуфазен четирискоростен суперкомпресор, а към трети, трискоростен суперкомпресор.

Скоростта на някои модели е можела да бъде увеличена посредством оригинален метод за засилване на двигателната мощност с вкарване на смес от метанол и вода или друга сходна комбинация. Подобна система е използвана за увеличаване на мощността на изстребителя „Месершмит“ 109 при по-ниска от присъщата за този апарат височина. Сместа се впръсквала в суперкомпресора и действала като антидетонатор, увеличавайки мощността. За по-голяма мощност на самолетния двигател при по-голяма височина в суперкомпресора са впръсквали и райски газ, който осигурявал допълнителен кислород за двигателя. Друга система впръсквала бензин при постъпването на въздух, като увеличавала временно мощността на двигателя със 140 конски сили.

От мемоарите на Алберт Шпеер, който смятал, че ракетната програма V-2 е глупост, се разбира, че от средата на 1943 г. Хитлер не споделя с него нищо по въпроса, защото предварително знаел позицията му. Нещо повече, министърът на въоръженията и военното производство не е имал никаква информация за тайната програма за реактивна авиация, която е под пълен контрол на Луфтвафе, чийто началник Херман Гьоринг бил в обтегнати отношения с Шпеер. Ето защо този технократ е държан в неведение относно проектите за изграждане на интерконтинентални реактивни бомбардировачи.

Известно е и случилото се през лятото на 1942 г., когато по-голямата част от Европа е под контрола на оста Берлин-Рим-Токио, висшето командване на Вермахта, начело с Хитлер и съветниците му, взима фатално решение. Преценява се, че при добрия ход на войната, развитието и научните изследвания в областта на цялото отбранително въоръжение стават излишни. Твърди се, че е немислимо да се проявява „пораженчество“ и затова се спират много революционни програми, засягащи въздушната отбрана на Германия. И когато през 1943 г. небето се осейва с неприятелски бомбардировачи, забавянето в производството на реактивни машини и противовъздушни ракети не може да бъде наваксано. Подобно решение е плод на самонадеяността на абсолютната власт и убедеността във вроденото чувство за превъзходство на германския народ.

Спирайки се на прекалено големия брой немски проекти във въоръжението, през май 1946 г. полковник Хакобо де Армихо помества статия в списание „Ревиста де Аеронаутика“, озаглавена „Истината за „тайните“ германски оръжия“. В нея той се позовава на докладите на сър Рой Феден и на собствените си задълбочени проучвания, и пише следното:

В цитираните доклади се подчертава, че по времето, когато настъпва крах в немската промишленост и особено в авиационната област, в процес на разработка са били прекалено много проекти за нови оръжия и бойни устройства.

Били са изобретени много оръжия тип „ракета“ с автоматичен прицел – robot rockets, някои от които в производствена фаза. С проста и евтина конструкция те имали вътрешен атомен заряд. Само няколко от тези устройства можели да поставят въздушния бой в нови кошмарни измерения и да предизвикат нечувано масово унищожение от разстояние.

Неприятелите на Германия първи разбират, че крайният резултат от войната зависи от производствения капацитет на противника. Докато през 1941 г. той е доста изравнен, през 1944 г. съюзниците утрояват превъзходството си над Оста. Само за пример ще посочим, че американците, включили се във войната шест месеца след СССР, произвеждат 300 000 самолета и 87 000 танка, докато Германия достига съответно до 100 000 и 43 500.

През 1975 г. в Испания излезе книгата „Тайните оръжия на Германия“ от Брайън Джей Форд – уважаван учен и писател, под заглавие „Германските тайни оръжия. Предговор към астронавтиката“. Автор на предговора на испанското издание е Висенте Талон, авторитетен военен журналист,

специален пратеник в десетки войни, който в първите четири абзаца посочва с характерната си прецизност:

Когато Третият райх започва трагичния пирует на сгромолясането си, възниква отчаяна надежда, подхранваща до последната минута съпротивата на тези, които все още вярват в Хитлер и неговата кауза – тайните оръжия.

Никой на знае за какви оръжия става дума, но всички виждат в тях упование, от което не искат да се откажат. Пропагандната машина, речите на политиците – всичко е насочено към всяване на убеждението, че много скоро Германия ще разполага с фантастични разрушителни средства, ужасни военни машини с невероятни унищожителни възможности, способни да променят от само себе си развоя на войната. Тази вяра се таи в много сърца до самия ден на падането на Берлин.

Тайните оръжия са едновременно химера и действителност. Химера, защото не е имало как да се използват в кратките срокове, с които разполагал Третият Райх под заплахата на армиите на могъщите неприятели и непрекъснатите бомбардировки. Действителност, тъй като наистина юздите на началните принципи на ядрения разпад, реактивните самолети, междуконтиненталните ракети и др. вече са в ръцете на немските учени.

Може би ако Германия бе ускорила само с една година научните си изследвания в неконвенционалните оръжейни разработки, съдбата на военния конфликт щеше да се промени или поне щяха да се облекчат раните на поражението и да се избегне горчивата чаша на безусловната капитулация. Ала подмамен от победите през първите две години на войната, Хитлер прекалено късно насочва интереса си към една област, в която науката и фантастиката се преплитат.

След края на Втората световна война година след година, петилетие след петилетие започваме да узнаваме за невероятните проекти, разработени за все по-отслабващото Луфтвафе, господствало по време на прочутата *Blitzkrieg* (светкавична война) над европейските небеса. Те продължават да са и до днес неизчерпаем източник на изненади както за професионалисти, така и за любители на тази пленителна наука и техника, наречена въздухоплаване. Достатъчно е да споменем, че Германия е разполагала с най-добрия самолет за времето си с бутален двигател – изстребителя Do 335 Pfeil, чието развитие забавя появата на реактивните машини, тъй като достига максимална скорост от 770 км/ч с два дванадесетцилиндрови двигателя. Най-революционното в него е, че е снабден с катапултираща седалка

за единствения си пилот и с необичайно тандемно разположение на двата двигателя с витла на носа и опашката.

Освен това се появяват някои толкова фантастични проекта, осуетени от края на войната, като космическият безмоторен бомбардировач „„Ра-умглайтер““ с минимална височина на полета от 120 км. Ала с това далеч не се изчерпва свръхсекретната немска технология. Десетилетия наред човешкото въображение е подхранвано от невероятните немски чертежи на всякакъв вид летящи кораби, между които и дискообразни, предизвикващи още по-голямо объркване по спорния и често манипулиран въпрос за летящите чинии.

В по-горе цитирания репортаж на полковник Де Армихо в месечното списание на испанското Министерство на военновъздушните сили категорично се твърди, че Третият райх е превъзхождал противниците си и в областта на ракетните двигатели.

Ракетният им двигател тежал само 350 фунта, произвеждал се за шестдесет часа и струвал 500 марки. За кратко добивал по-голяма задвижваща сила от най-мощния познат досега мотор с вътрешно горене или реактивен двигател и както се твърди, можел да достига височина от 30 000 фута. Само един завод произвеждал вече по 1000 броя на месец.

Това не означава, че съюзниците не са познавали „ракетната“ тяга. Ракетни устройства се използвали за натоварените на самолетоносачи апарати за ускоряване на излитането, а машините „Тайфун“ често атакували с ракетни снаряди противниковите снабдителни танкери и кули. Ала тези „ракети“ били от рода на краткотрайните, чисто „пиротехнически“, докато немските се отличавали напълно от тях. Новите немски ракетни двигатели били точно и успешно копие на големия ракетен двигател на V-2. Както и при него за гориво се използвала смес от райски газ и въглеродород. Потреблението било много високо, а полезният му капацитет, относително кратък, но осигурявал огромна мощност на много ниска цена. Германците са проучили всички възможни негови приложения.

През войната двете противникови страни положили големи усилия, макар и безуспешно, да открият начин да увеличат мощността на двигателите за кратко в определен момент. Можете да си представите огромното предимство на пилот, способен да удвои при нужда мощността на двигателите си за кратък период от време. Германците успели да постигнат този резултат чрез приспособяването на маломерни ракетни двигатели към обикновените самолети, снабдени с групи бутални и витлови мотори, или с по-модерните реактивни двигатели.

Историята на хитлеристка Германия в областта на турбореактивните и ракетни двигатели има своя забравен прецедент с демонстрацията на идеята за вертикално излитане, представена през лятото на 1939 г. от един истински гений – Вернер фон Браун. Няколко години по-късно, когато войната вече е изгубена, докато продължават отчаяните опити за разработване на „чудодейни“ въздухоплателни машини, най-изтъкнатите инженери и техници от различни авиационни заводи проправят със своите революционни идеи пътя към бъдещето. Доказателство за това са самолетите с обратна стреловидност на крилата, идеята за вертикално излитане, летателни апарати с променлива геометрия на крилата, летящото крило без опашка и др.

Отново да се обърнем към „Милитари ривю“, за да научим от гледна точка на победителите за смазващото превъзходство на нацистка Германия, която далеч изпреварва времето си в областта на въздухоплаването:

В заключение, когато завършва войната, общо са произведени или се намирили в напреднал стадий на развитие деветнадесет модела самолети с реактивни двигатели и шест модела летателни апарати с ракетни двигатели. При някои от тях реактивните двигатели са подсилени с ракетни с цел да се постигне по-голяма скорост на излитане и бързо набиране на височина.

От началото на 1944 г., докато войските ѝ отстъпват по всички европейски фронтове, Германия търси отчаяно начин да спре огромната лавина от тежки бомбардировачи, с които както Великобритания, така и САЩ нахлуват в жизненото ѝ въздушно пространство и помитат градове, военни обекти и заводи. Луфтвафе привършва производството на реактивните си изстребители He 162 и Me 262 и задвижвания от ракетен двигател Me 163, както и други нови апарати като Ar 234 – първия разузнавателен бомбардировач за бъдещи атаки. Това е убедително доказателство, че германските инженери са работели по проекти, които и днес изненадват. Да споменем необичайния едномоторен двуместен биплан-изстребител на фирмата „Фоке Вулф“, нестандартен дори за най-напредничавите немски модели, с въртящи се крила и вертикално излитане – последен опит да се промени развоят на войната.

Това е време, когато самолетните проектантите на Третия райх, които вече са разработили успешно първата катапултираща седалка в света за спасяване на живота на пилота, създават все по-футуристични форми, като почти всички се основават на новите двигатели с реактивно действие. Всичко се превръща в отчаяна битка с времето, предварително изгубена поради

острия недостиг на материали и безмилостните ограничения, наложени от календара. Между действително случилото се и вероятността Германия застава начело на планетата, изпреварвайки далеч всички страни в тази технологична сфера. Сигурно никога няма да разберем с точност извършеното от учените, инженерите и техниците на служба при Адолф Хитлер особено като се има предвид, че тайните им опити започват през 30-те години с въздухоплавателни апарати, оръжия и двигатели, а през следващото десетилетие много прототипи вече се превръщат в изненадваща действителност. Към тях трябва да се прибавят и стотици проекти, които остават като идея или на чертожните дъски, но при все това някои от тях са толкова изключителни, че много експерти и до днес се въздържат да повярват в съществуването им. Достатъчно е да се спомене орбиталният самолет „„Зенгер““ Америка Бомбер“, проектиран за нападение срещу Ню Йорк, без да забравяме дискообразните разработки, триъгълните аероплани и изумителните „въздушни мини“.

В книгата си „Германски тайни проекти“ Нико Сгарлато разглежда плановете за аерокосмически кораби, възникнали много преди избухването на Втората световна война под ръководството на професор Ойген Зенгер – истински пионер в космическите полети, макар трудът му никога да не преминава макетния етап за опити в съответната въздушна кула:

„Сребърната птица“ (Silbervogel), както я наричали в проектантския екип, била изключително модерна за времето си програма. Става дума за свръхзвуков аерокосмоплан с един единствен орбитален етап, който трябвало да бъде задвижван от ракетни двигатели, захранвани със смес от петрол и кислород, способен да лети с МАХ (съкращение от английски за свръхзвукова скорост) № 10 (макар да се говорело за МАХ № 20,8) на височина от 59 до 300 км. За 1933 г. това било научно-фантастична концепция, изпреварила повече от 30 години идеята за космическата совалка „Спей шатъл“.

Не трябва да пропускате изключително революционните проекти като Бахем Ва 349 Natter (пилотиран прехващач, вертикално задвижван от ракети, разработен от Ерих Бахем, нямащ нищо общо с класическите си подобия), първия реактивен пикиращ бомбардировач на Оскар Р. Хеншел и невероятните крила с обратна стреловидност на високоскоростния тежък бомбардировач Ju 287. Като допълнение Луфтвафе смята да използва дръзкия проект на Go 225 – летящо крило без опашка (оригинално изобретение на братята „Хортен“, чиито модели разполагат с фюзелаж, образуван от

голямо крило, пропускателни както опашката, така и вертикалните планове), и невероятните крила с променлива геометрия на изобретателя Ме Р.1001 на Вили „Месершмит“, предвиден да унищожава всички съюзнически бомбардировачи с ракети въздух-въздух. Създадени са авангардни модели, поставили основите, на които ще стъпят двете ядрени сили в Студената война – САЩ и СССР, за бъдещото развитие на самолетите си в продължение почти на две десетилетия. Трябва да прибавим и противорадарните системи, които СС подготвят под секретното название „Шорнщайнфегер“ (коминочистач) в унгарската фабрика „Манфред-Вайс“. Там е произведена и битуминозна боя с висока концентрация на въглищен прах и подходяща дебелина, така че да скрие всеки самолет, независимо от мощността на противниковия радар.

През последните две години на войната благодарение на изумителния технологически напредък Германия успява да произведе „масло“ от въглища, собствен нефт, синтетичен бензин от минерали и синтетични масла от минерали и растителен материал – прехваления днес биоетанол. По този повод Хосе Мария Лопес де Урибе помества силно критичен репортаж „Хитлер и тайните му оръжия“ в първото електронно списание в Испания, посветено на Втората световна война:

Една от съставките на синтетичното гориво се получавала от дестилацията на картофената реколта от 1944 г. Тази лудост накарала следващата година немците да платят прескъпо заради нечувания глад, сполетял Централна Европа.

Развихрилата се по повод тайните оръжия грандомания на нацистите довела до разрухата на Германия и предизвикала смъртта на много хора, оцелели от ужасите на войната.

Разбира се, не трябва да се забравят и постиженията в областта на сухото замразяване и техниките за складиране на брашно и хляб за неопределено време. Съществуват изобретения, изпреварили времето си с три десетилетия, с патенти и уреди, които и до днес не са възпроизведени. Сред изобретателите изпъква позабравеният днес Конрад Цузе, чиито фантастични постижения могат да се видят в Мюнхенския технически музей. В края на 1941 г. с помощта на сътрудника си Шрейер той създава първия електронен калкулатор. Има и други постижения в електрониката, изпробвани само в тайните бази на Третия райх. Твърди се, че победителите конфискуват или заграбват над три милиона промишлени, медицински и технологични патента, между които абсорбиращите инфрачервени лъчи

фотоелектрически клетки и скенерът за диапозитиви и филмови ленти на барон Фон Арден, който по-късно в несъществуващата днес ГДР е считан за най-близък по своите открития до Томас Едисон. Всичко е използвано като изключителна военна плячка. Присвоени са изумителни технологически постижения, без всякаква възможност за оспорване на права по законен път.

По този повод силно привлича вниманието изложеното от Фелипе Ботая във вълнуващия му роман „Операция Хаген“ с подзаглавие „Загадката на ядрения нацистки проект, който можеше да промени хода на II Световна война“. Авторът поставя читателя на кръстопътя между историческата действителност и правдоподобната измислица. Да видим какво пише Ботая чрез главния си герой – генерал майор Дьорнер, в разговор с американски военен:

Над половин век човешко развитие се основава на тези немски разработки – Стефан продължаваше съвсем спокойно унищожителното си изложение. – Колко струва всичко и колко средства е наляло това ограбване в хазните на победителите? Колко Нобелови награди са присъдени за разработки, които не са създадени от тях? Списъкът на въпросите без отговор няма край, лейтенанте. Такава е историята за нашето общо ограбване. Според официалните исторически данни режимът на Хитлер не можел да създаде нищо стойностно, а това не е вярно. Той бе напълно очернен и обруган.

Колкото до въоръженията, наподобяващи научната фантастика, освен нечуваните „летящи чинии“ и „огнени топки“, които объркваха двигателите на американските и британските бомбардировачи, срещаме „чисти оръжия“ като зенитни оръдия без снаряд – въздушни, звукови, газови, лазерни и електрически. Никога няма да узнаем докъде са стигнали учените на Третия райх в развитието на климатичните оръжия, като ендометричната бомба за замразяване на неприятеля от въздуха. Шест десетилетия след поражението на нацистите управляващите в Съединените щати ревниво пазят в архивите си над 200 милиона класифицирани документи за хитлерова Германия. Там се съхранява икономическа, политическа, езотерична и военна информация във вид на фотографии, книжа и филмови ленти. Ето защо напълно невъзможно е да узнаем докъде са стигнали в най-секретните изследвания специалистите от Третия райх, особено в областта на аеронавтиката и ядрените проучвания. В сферата на въздухоплаването народното въображение се развихря до такава степен, че се допуска съществуването

на проекти за летателни кораби, които след края на войната започват да се наричат летящи чинии.

Възникват редица въпроси, които все още чакат отговор. Дали тайните архиви не пазят загадъчно изчезналите данни за космически кораби и революционни двигатели, задействани от магнетизъм или автономно импловивно електричество? Какво крият за започналото през 1940 г. германско строителство в Антарктида на сгради, пригодени да издържат на температури до минус 60 градуса по Целзий? Какво всъщност е намерено в така добре замаскирания в недрата на Шварцвалд военновъздушен институт „Гьоринг“? Какво се е случило с космическия проект „„Зенгер““, включващ създаването с японско сътрудничество на интерконтинентален космически бомбардировач, изпробван на далечен никому неизвестен остров в Тихия океан?

И така, докъде стига Германия с ужасяващата си бомба, базирана на ядрения разпад, известна като атомна, и инфрачервените стопяеми предпазители за взривяване на това творение на Фон Арден? Отново споменаваме учен, чиято слава се носи още от преди Втората световна война заради откритията му и по-късните му разработки в областта на телевизионните предавания. Същият, който между 1939 и 1945 г. открива инфрачервените нощни визьори и електронния микроскоп.

Никой досега не успява да установи с точност какво се е случвало на териториите, подчинени на Третия райх, тъй като всеки опит да се разбулят тайните от онова време е напразен. В едно писмо, публикувано от Пентагона на 16 февруари 1999 г., се обяснява между другото, че декласифицирането на този огромен информационен масив би причинило сериозна вреда на националната сигурност и авторитет. Следователно става съвсем ясно, че завинаги ще останат скрити за нас категорични доказателства за изключителната военна и научна мощ на хитлерова Германия. Така се пренебрегва правото за достъп до информация, което поставя 30-годишен срок за публично оповестяване на класифицирани документи, обявени за свръхсекретни.

А какво знаем със сигурност за Научния високотехнологичен център, изграден от СС в околностите на Пилзен? Там, в Чехия и Моравия в сътрудничество с „Шкода“ и под железния контрол на Хитлер и Химлер, се развива второ поколение тайно оръжие като се започне от атомни турбини за самолет Me 264 V-1 и се стигне до ядрени ракети – проекти, които и до ден днешен ни се струват невероятни. Да не забравяме работата по други програми, свързани с разработка на реактивни двигатели, както и проуч-

ванията в областта на лазерната техника и съвременната оптика. Същото може да се каже и за „Йонастал ПС“ – свръхсекретна подземна фабрика в планинската област Тюрингия, изградена на достатъчно голяма дълбочина, че да не може да бъде засегната от хвърлена от въздуха конвенционална бомба. Там се конструират самолети, ракети и се осъществява част от атомния германски проект.

По повод ядрената енергия за военни цели отново прибъгваме до историческия роман на Фелипе Ботая, който в „Операция Хаген“ споменава страховитата наказателна акция, планирана от Луфтвафе:

Помислете, че през последните дни на март 1945 г. нашите самолети хвърлили над областта Долен Рейн позиви, призовавайки населението да напусне района, тъй като предстои да бъде обстрелван от унищожително оръжие. Означавало спешно да се евакуира населението на район от 50 квадратни километра. От военна гледна точка това било единственият начин да се стабилизира Западният фронт. Край Мюнстер изстребителите „Месершмит“ Vf 109 били заредени с малокалибрени атомни бомби с тегло от по 250 килограма. Ала можете да си представите какво щяло да се случи, ако се бомбардира в онзи момент по претъпканите с бегълци шосета и разформироваани войски. Хитлер спрял плана, след като не можело да се предвиди ефектът и най-вече последиците за нашите хора. Хитлер винаги се е страхувал от възможността съюзниците да нападнат Германия с химически и бактериологични оръжия. Бяхме готови за категоричен отговор, но Фюрерът не искаше при никакви обстоятелства да се влезе в такъв вид война.

В интерес на целия свят съюзниците разполагат с различни благоприятни за тях фактори от стратегически и политически характер, които да затруднят многобройните германски изследователски програми в решаващата военна сфера, включително и да предизвикат преустановяването на някои действително революционни проекти. Ала това не затруднява учените и инженерите на Третия райх да достигнат творчески висоти, изглеждащи ни днес невероятни, като понякога преодоляват недостига на считани за стратегически суровини и мъчителната липса на време. Мненията на много експерти по Втората световна война съвпадат по въпроса за изключителното развитие на немското въоръжаване и непосредствените му последици, приемайки, че ако научните разработки са били завършени само една година по-рано, резултатът от големия сблъсък щял да бъде съвсем различен.